

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ Κ. ΣΑΒΑΖ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΗΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέν τής είπα τίποτε άλλο. Οί τροποί της ήσαν, αλήθεια, πολύ παράξενοι. Γιατί μου μολούσε έτσι: Τί της συμβαίνει; Ποτέ δέν ήταν τόσο ψυχρή μαζί μου. Καιρός νά φεύω... Ή στιγμή, ή τόσο κρίσιμη και τόσο τραγική, πλησιάζει. Σταματώ εδώ διά νά συνεχίσω αργότερα... Νά συνεχίσω; 'Ο Θεός μόνον τό ξέρει...

(‘Απ’ τό ‘Ημερολόγιο τού ‘Ερνέστου Σαβάζ).

Συνέχεια

Θεέ μου!... Θεέ μου!... Γιατί νά μέ τιμωρήσης τόσο σκληρά! Τί κακό σου έκαμα; Σκληρή κι’ απάνθρωπη τύχη γιατί μέ χτυπάς άλύπητα; Τά δάχρυα βουρκώνουν τά μάτια μου και πέφτουν πάνω στό χαρτί. Δέν βλέπω νά γράψω.

Τό χέρι μου τρέμει, ή καρδιά μου εινε βαρειά. Χαίρε γιά πάντα ευτυχία, άγάλη, έρωτική άπόλαυσις! Είμαι ό πειό δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου! Τά ξέρω όλα... όλα...

Είμαι χαμένος, είμαι ένας νεκρός, ό βρυκόλακας τού έσπυτου μου. Προδωμένος άπ’ τή γυναίκα μου, προδωμένος άπ’ τόν καλύτερο φίλο μου! Μου φαίνεται πως νεκρεύομαι, πως βρισσομαι μέσα σ’ ένα τρομερό εφιάλητ...

Χτυπά τις γροθιές μου στό τραπέζι, δαγκάνω τά χέρια μου, γιά νά βεβαιωθώ πως δέν κοιμώμαι, πως δέν όνειρεύομαι, πως όλα εινε αλήθεια...

Κι’ όμως ναι, εινε αλήθεια-αλήθεια! Είμαι προδωμένος, άτιμασμένος!

Μουδραχτεί ν’ άρχίσω νά ξεφωνίζω, νά κλαίω, νά χτυπούμαι. Σφίγγω τά δόντια μου γιά νά συγκρατηθώ, κρύβω τό πρόσωπό μου ανάμεσα στό χέρι μου...

Θεέ μου, τί ντροπή! Πώς θά φανώ πειά στόν κόσμο;

Δέν μου μένει παρά νά τινάξω τά μυαλά μου στόν άέρα...

Ποτέ δέν τόν φανταζόμουν αυτό, ποτέ δέν θά τό πίστευα άν μου τό λέγαμε. Φαίνεται τόν άνθρωπο πού θά τολμούσε νά έκστομίση τέτοιο πράγμα.

Κι’ όμως εινε αλήθεια... 'Η Λιάνα μέ πρόδωσε...

'Η άγαπημένη μου; Λιάνα, ή λατρευτή μου Λιάνα, ή γυναίκα μου!...

Αυτή τή στιγμή βρίσκεται ήσυχη στό δωμάτιό της. Δέν υποψιάζεται τίποτα... Δέν ξέρει τίποτα. Άγνοεί τό σκαταγμό μου, τή δυστυχία μου...

'Αν είχα τή δύναμη, όπως τόσοι άλλοι άνδρες θάτρεχα στην κάμαρά της και θά τήν έπνιγα, θά τήν σκότανα άλύπητα...

Μά ή καρδιά μου δέν βαστά, δέν μπορώ, δέν έχω τή δύναμη νά τής κάμω τό παραμικρό κακό...

Λιάνα, άν ήξερες... 'Αν ήξερες πόσο βαρειά, πόσο θανάσιμη μέ πλήγωσες!

Δέν είχες καμιά άφορημή γιά νά μου τό κάμης αυτό. Σ’ έλάτρευα σάν Θεό μου. Ζούσα γιά σένα. 'Ήσουν γιά μένα τό πάν...

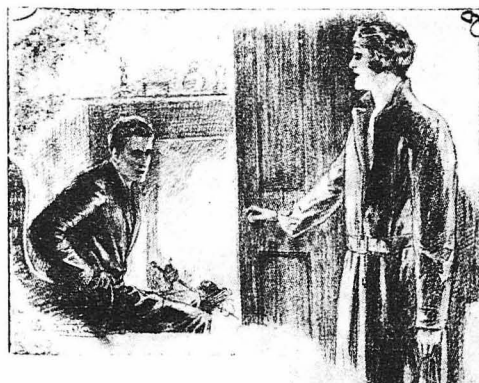
Γιατί, γιατί νά μου τό κάμης αυτό; Τι σουφραίζα; Τι σουδαμα; Γιατί δέν μέ λυτήθηκες; Γιατί δέν απέφθηκες πός; θά μέ θανάτωνες; μέ τήν άπιστία σου;

'Εσύ άπιστη; 'Η γυναίκα μου; 'Η ευτυχία μου σ’ αυτό τόν κόσμο... Καί μέ ποιόν; Μέ τόν πειό καλό μου φίλο, μέ τόν Μονέλ!...

'Α! τόν άθλιο!... Τόν συμπαθούσα τόσο! Τού είχα άνοιξει τό σπύτι μου. Τού είχα άνοιξει τήν καρδιά μου...

Σέ ποιό νά πώ τόν πόνο μου; 'Ο κόσμος εινε κακός; Θά γελάσουν μαζί μου, θά εϊσανευθούν τήν δυστυχία μου, θά σαρκάσουν τόν πόνο μου...

Λιάνα, πώς θά τολμήσης νά μ’ άν-

— Αική μου πάλι... Γιά πάντα...

τιμούσης; όταν θά σταθώ μπροστά σου και θά σου κ μω τήν τρομερή έρώτησι; Πού θά βρης τό κινούραγιο νά δικαιολογήσης; Πού θά βρης λόγια νά μου ζητήσης νά σέ συγχωρήσω; Νά δικαιολογήσης;... Πώς;... Δέν υπάρχει δικαιολογία στά ζητήματα αυτά. 'Η ντροπή πρέπει νά σέ συντρίβη, νά σέ σκοτώση, νά σέ κερανοβολήση.

Θά μου πής πως πήγες άπλω; νά έπισκεφθής τόν Μονέλ γιατί ήταν άρρωστος;

Θά τολήθης; Καί θά σέ πιστέψω ποτέ; Ειναι τόσο ανανεή ή προδοσία σου!

Φεύγοντας άπ’ τό σπίτι έτρεξα κατ’ ευθείαν στό πρακτορείο νά μάθω τί απέγεινε. 'Ο διευθυντής μέ δέχτηκε μ’ ευγένεια όπως και τήν πρώην φροιά. Φαινόταν μόνον λιγάκι στενοχωρημένος.

Χωρίς πολλά λόγια τού ζήτησα τήν έκθεσι τού ντέκτεβτ πού παρηκολούθησε τήν Λιάνα. Μ’ έκύτταξε καλά-καλά στό μάτια και μου είπε:

— 'Επιμένετε κ. Σαβάζ;

— Τί θέλετε νά ήπτε;

— Δέν θάταν καλύτερα νά παραιτηθής τής ιστορίας αυτής;

— Ά απήθησα στό κάθισμά μου και φώναξα:

— Σα; παρακαλώ κύριε. Μή μου δίνετε συμβουλές. Θέλω νά μάθω.

'Ο διευθυντής τού πρακτορείου έκούνησε θλιβερά τό κεφάλι του κι’ άνοιξε τό συρτάρι του Κατάλαβα άμέσως πως κάποια μεγάλη συμφωνία μέ περίμενε, πως ή άποκάλυψις θά ήταν τρομακτικά σκανδαλώδης.

Χωρίς νά μου πη λέξι ό διευθυντής μου έδωσε τήν έκθεσι τού μυστικού ή ταλλήλου του

— Εύχαριστώ, είπα ξερά.

— Κύριε Σαβάζ, τό ζήτησατε μόνος σας. Καί όμως, επιτρέψτε μου νά σας πώ κάτι. Πολλές φορές νά γεγονότα άπατούν...

Κατάλαβα τί ήθελε νά μου πη. Τόν ευχαρίστησα κι’ έφυγα. Στό δρόμο διάβισα τήν έκθεσι. 'Η αλήθεια παρουσιάστηκε μπρός μου σκληρή, άκαισία. 'Η Λιάνα είχε πάει στο σπίτι τού Ζάκ Μονέλ, άπου προηγουμένως είχαμε μερικους γύρους και μερικές έπισκέψεις, άπό φόβο μήπως τήν παρακολουθούν...

Μ έπιασε ζάλη, νόμιμα πώς θά σωριαστώ κάτω, οί διαβάτες μ’ έκύτταζαν περιεργά...

Τό μυστήριο πού μ’ άνησυχούσε έφωτιζότανε, δέν έμνε τίποτα πειά κρυφο....

Μουδραχτεί νά σωριαστώ κάτω, μπρός στό πρώτο λεωφορείο πού θά περνούσε, νά γίνω κοιμάτια... Τάξεραι πειά όλα.

'Ετσι έξεγγιόντουσαν κι’ ή τακτικές έξοδοι της από τό σπίτι, ή τελευταία της στενοχώρια, ή μελαγχολία της...

'Ενω κεννή η ένεν άλλον!...

Τό αυλαό μου ζαλιζέται, νομίζω πως θά τρελλί θώ... θά τρελλαθώ!...

(‘Απ’ τό ‘Ημερολόγιο τής Λιάνας Σαβάζ).

(Γό άπόγευμα)

Δέν ξέρω γιατί ή άγωγή μου μεγαλώνει άπό στιγμή σέ στιγμή.

'Ο 'Ερνέστος γύμισε ά τό άρκητή ώρα κι’ ούτε ήσθε νά μέ δη...

Μένει κλεισμένος στό γραφείο του.

Πάντα τὸ ἀπόγευμα ἐρχόταν καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα του μαζί μου. Γιατὶ σήμερα μ' ἀποφύγει;

Τρελλή ἀπὸ τὴν ἀγωνία πήγα ὡς τὸ γραφεῖο του ἐλπίζοντας νὰ τὸν δῶ. Ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη.

Ἔσκυθα τότε κ' ἐκύτταξα ἀπ' τὴν κλειδαριά. Ἦταν ἀκουμπισμένος στὸ γραφεῖο του κ' ἔκλαιγε, δαγκώνοντας τὶς γροθιές του γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται...

Ὅταν τὸν ἀντίκρουσα ἔτσι μ' ἔλουσε κρῖος ἰδρωτῶς.

— Τὰ ἔξερι δλα !... ψιθύρισα τρέποντας. Καὶ χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ φόρεσα τὸ καπέλλο μου, κατέβηκα, πήδησα στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο κ' ἔφρεξα στὸ Ζάκ σὺν τρελλῇ, μὴ ξέροντας τί κάνω, ἔξω φρεωνῶν, ἀλαλασσμένη...

— Εἶμαι δική σου, δική σου παιὰ γιὰ πάντα !... Φώναξα ἀνοίγοντας τὴν πόρτα καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας σὺν μικρὸ παιδί.

Ὁ Ζάκ ταράχθηκε: Μ' ἐρώτησε τί συμβαίνει καὶ τοῦ εἶπα τί εἶδα. Γιὰ μιὰ στιγμή ἀμφέβαλλε, μὰ τὸν ἔπεισα διὸ ὅ Ἐρνέστος τὰ εἶμαι δρεκα. Γι' αὐτὸ ἦμουν παιὰ ὑπερβέβαιη ἀπ' τὴ στιγμή πού τον εἶδα νὰ κλαίη κλεισμένος στὸ γραφεῖο του...

Ὁ Ζάκ ἔμεινε σκεπτικός.

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

— Μετανιωσες Ζάκ ; Τὸν ρώτησα μὲ λαχτάρα.

Σήκωσε τὰ μάτια του, μ' ἐκύτταξε μερικὲς στιγμὲς καὶ μοῦ εἶπε βαθέια συγκινημένος :

— Ὅχι Λιάνα... Δὲν μετανιωσα.

Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ μεγάλη εὐτυχία μὲ κάνει νὰ χαῶ τὸ μυαλό μου. Ἄν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος Λιάνα !... Πίστεψε με!

— Σε πιστεύω Ζάκ. Ἐξέρω πὸς μ' ἀγαπᾷς ὅσο δὲν μ' ἀγάπησε ποτὲ κανεὶς.

Καθίσαμε πλάι στὸ τζάκι χωρὶς νὰ μιλοῦμε, ζαλισμένοι ἀπ' τὸ γεγονός...

— Ἐξαφρα ὁ Ζάκ μὲ ρώτησε :

— Τι θὰ κάμεις τώρα Λιάνα ;

— Θὰ γυρίσω σπίτι.

— Ὅχι Μείνε ἔδω καλύτερα.

— Δὲν εἶναι λογικὸ αὐτὸ Ζάκ. Πέπει νὰ πάω καλύτερα νὰ ἰσοδοῦμε μὲ τον Ἐρνέστο. Μια ἐξήγησις μαζί μας εἶναι ἀπαραίτητη.

— Φοβάμαι γιὰ σένα Λιάνα.

— Μὴ φοβάσαι Ζάκ. Δὲν θὰ συμβῆ τίποτ. Τὸ καταλαβαίνω. Δὲν εἶναι ἱκα ὅ, νὰ μοὶ κάμῃ κακὸ ὁ Ἐρνέστος. Θέλω νὰ τον δῶ γιὰ τελευταία φορά, νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ ἐξηγηθοῦμε μαζί.

— Λιάνα θὰ τὸν λυπηθῆς ἴσως, θὰ με νησ μαζί του.

— Ὁ Ζάκ !... Τώρα πεῖ... Εἶναι ἀργά, ἐντελῶς ἀργά. Ὅτι ἔγινε ἔγινε. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ γιὰ νὰ μείνω μαζί του, τίποτε ἀπολύτως...

— Λιάνα, ἀγαπημένη μου θὰ σὲ περιμένω μὲ τὴν ἀνυπομονησία !

— Ἠσύχασε ἀγάπη μου. Εἶμαι δική σου. Μόνον σὲ παρακαλῶ, φρόντισε νὰ μὴ συναντηθῆς μὲ τὸν Ἐρνέστο, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Πουὸς ἔξερι νὰ μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀπ' τὴν ἀπελπισία του.

— Μὴν ἀνησυχεῖς Λιάνα. Σοῦ τὸ ὅτι σχομαι. Καταλαβαίνω τὸν πόνο τοῦ Ἐρνέστου. Καὶ θὰ τὸν ἀποφύγω. Ἠσύχασε...

— Σηκώθηκα νὰ φύγω.

— Ὁ Ζάκ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ λαχτάρα.

— Ἀγάπη μου, ἀγαπημένη μου, πόσο εἶμαι ἀνήσυχος ! Πόσο φοβοῦμαι γιὰ σένα ! Λιάνα θὰ σὲ περιμένω ὅπως ὁ τυφλὸς τὸ φῶς του... Ἄν σοῦ ζητήσῃ νὰ μείνῃς στὸ σπίτι μέχρις ὅτου ἐκδοθῆ τὸ διαζύγιο ;

— Δὲν θὰ τὸν ἀκούσω, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Σ' εὐχαριστῶ Λιάνα. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω παιὰ ὅστε μιὰ στιγμή μακριὰ σου.

Τὸν φίλησα κ' ἔφυγα.

Γύρισα στὸ σπίτι παραγμένη κ' ἀνήσυχη. Εὐτυχῶς ὁ Ἐρνέστος βρισκόταν ἀκόμα στὸ γραφεῖο του. Κλείσθηκα στὴν κόμαρά μου, περιμένοντάς τον ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νῆρθη καὶ νὰ μοὶ ζητήσῃ ἐξηγήσεις...

Θεέ μου !... Θὰ ἔδινα τὴ μισή μου ζωὴ γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν συνάντησι αὐτή...

Τι θὰ τοῦ ἔλεγα ; Πῶς θὰ τὸν ἀντίκρουζα ; Ποῦ θὰ εἶρισκα τὰ λόγια γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ ; Πῶς θ' ἀντιστεκόμουν στὰ παράπονά του, ποῦ θὰ μοῦ σπάραζαν τὴν καρδιά ;

Γράφω καὶ τὸ χέρι μου τρέμει...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κατόπιν συμφωνίας μὲ τοὺς κληρονόμους τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Γαλλίας Εὐγενίας, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀγόρασε τὸ σπῆτι πού γεννήθηκε ὁ Μέγας Ναπολέων σὲ Αἰλίον τῆς Κορσικῆς.

— Τὸ δωμάτιον πού γεννήθηκε ὁ Ναπολέων στὶς 15 Αὐγούστου 1769 εἶνε ἀπλούστατο.

Ἐνα ἀπλό ξύλινο κρεβάτι, μερικὲς καρέκλες καὶ μιὰ λάμπα ἀπάνω στὸ τζάκι, αὐτὸς εἶνε ὅλος του ὁ στολισμός.

— Βρέθηκα κ' ἐκείνη πού εἶχεν τὸ ρεκόρ τῶν ὠραιότερων κοσμημάτων ὁ δλον τὸν κόσμο.

— Εἶνε ἡ Ἀμερικανὶς καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου κυρία Χόπ Χόμπτιν.

— Ἐννοεῖται ὅτι ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ πάρῃ ἄντρα πλουσιώτατο πού ἠοδεύει ἀλύπητα γιὰ χάρι τῆς.

— Ἐνα πρωτότυπο πανηγύρι γίνεται κάθε χρόνο τῆ Δευτέρα τοῦ Πάσχα στὸ νησάκι Σατούτου Σηραεῦνα στὸ Παρίσι.

— Ὀνομάζεται πανηγύρι τῶν ἀεραβωνιασμένων.

— Συγκεντρώνονται ἐκεῖ κάθε χρόνο πολλὰ κορίτσια μὲ τοὺς γονεῖς τους καὶ πολλοὶ νέοι.

— Κορίτσια καὶ νέοι ἔχουν στὸ στήθος τους ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ.

— Παίξουν, φυσικὰ, γελοῦν καὶ... κάνουν κόρτε.

— Ὅταν ἕνας νέος συμπάθη μιὰ νέα καὶ θελήσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ σε γάμο, ἀπευθύνεται στὸν Πρόεδρο τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ δίνει τὸν ἀριθμὸ τοῦ κοριττοῦ.

— Αὐτὸς φροντίζει διὰ τὰ κατόπιν μ' ἔτσι διευκολύνονται τὰ συνοικεσία.

— Εἶνε καταπληκτικὴ ἡ ἐργασία πού κάνουν οἱ ἀνελεύστηρες στὴν Νέα ὎ρκη.

— Ὑπολογίζονται πὸς 12.000 ἀνελεύστηρες μεταφέρουν κάθε μέρα 9 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

— Στὸς μεγάλους ἀεροναυστασιὰς οἱ ἀνελεύστηρες, ἐπειδὴ ἔχουν νὰ μεταφέρουν πολὺν κόσμον, εἶνε μεγάλης ταχύτητος.

— Μερικοὶ φτάνουν τὰ 200 μέτρα στὸ λεπτό.

— Ἀνεκαλύφθηκα τελευταίω μὲ πολὺ περίεργον τρόπο μιὰ νέα εἰκὼν τοῦ Ροῦβιντεν.

— Ἐνας Γάλλος ἔμπορος ἀρχαιοτήτων ἀγόρασε ἀπὸ κάποιον φτωχὸ οἰκογενειαρχὴ μερικὲς παλιῆς εἰκόνες κλιτυμένες σ' ἕνα σεντοῦζι.

— Ἡ εἰκὼν αὐτῆς προέρχοντο ἀπὸ μιὰ κληρονομία.

— Ὁ ἔμπορος τῶν ἀρχαιοτήτων τίς ἐκαθάρισε καὶ μὲ μεγάλη του ἐκπληξὴ ἀνεκάλυψε μιὰ πού ἔφερε τὴν ἀθθητικὴν ὑπογραφήν τοῦ Ροῦβιντεν.

— Ἡ εἰκὼν παριστάνει τὴν Ἀφροδίτη κοιμισμένη.

— Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης στὴν Ἀγγλία, πού ἀνέλαβεν ἔδω καὶ 100 χροῖνια τὴ σὴνταξὶ τοῦ ἐπιστήμου λεξικοῦ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, πληροῖται νὰ τὸ τελευτώσῃ.

— Ἐνα γόμμα μὲνι ἀκόμα κ' ἔτσι συμπληρώνεται.

— Ὁ πρῶτος του ἀκόμα ἔδημοσιεύθη στὰ 1884.

— Τὸ ἐπίσημο Ἑγγλέζικο λεξικὸ περιλαμβάνει 825.000 λέξεις κ' ἐστοίχησε 300 ἑκατομμύρια δικῆς μας δραχμῆς.

— Ὁ νεώτερος ἀστρονόμος τοῦ κόσμου εἶνε... ἕνα παιδάκι 11 ἐτῶν, Γάλλος καὶ μαθητὴς λυκείου.

— Ὀνομάζεται Λουὶ Κορντενὸ καὶ εἶνε ἀληθινὴ ἀστρονομικὴ ἰδιοφυΐα.

— Ἡ ἀστρονομικὲς μελέτες του ἐπροκάλεσαν τὸ θαυμασμό τῶν σοφῶν κ' ἔπληραν μάλιστα, ἔλαινο ἀπ' τὴν Ἀστρονομικὴ Ἐταιρεία τῆς Γαλλίας.

— Οἱ Κινέζοι ἔβγαλαν στὴ μέση μιὰ καινούργια μόδα, γουναρικῶν ἀπό...σουλιά !

— Διαλέγουν, φυσικὰ, σουλιὰ μὲ πυκνὸ καὶ μεταξωτὸ τρίχωμα.

— Ὅπως βεβαίωθουν οἱ Κινέζοι, τὸ γουναρικὸ αὐτὸ εἶνε πολὺ ζεστά.

— Ἄν με ἀδοθῇ αὐτὴ ἡ μόδα καὶ στὴν Εὐρώπη, ἀλλοίωμον στοὺς διαφόρους Ἀζοῦρ καὶ Μεντόν καὶ στὶς διάφορες Λουλοῦ !

— Μιὰ Ἀμερικανὶς ἀπάχισσα ἐχάλασε κόσμο στὸ Σικάγο.

— Ντυμένη ἀνδρικά ρούχα ἔκαμην ἀρετικὲς ληστείες καὶ ἄλλες ἀρπαγῆς.

— Τὸ φύλον τῆς ἀνεκαλύφθη τὴ στιγμή τῆς συλληψῆς τῆς.

— Εἶνε, σημειωτέον, 19 μόνον ἐτῶν καὶ ὀνομάζεται Μπέλλυ Τάξεν.

— Οἱ Ἰάτες τῆς Νέας ὎ρκης ἐδημοσίευσαν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες τὸν κατάλογο τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

— Πρῶτος ἐρχεται ὁ Ἀμερικανὸς Φόρδ (ὁ ἐργαστασιαρχὴς αὐτοκινήτων) μὲ 500 ἑκατομμύρια δολλάρια.

— Δεύτερος ὁ Ἀμερικανὸς Ροκφέλερ μὲ 500 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Ἄν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος Λιάνα !

